

все така било бы безумна отъ моя. странж да помисля даже за нея. Азъ съзнавамъ, че тя не е създадена за мене. Мисль та да стане моя жена е недостъпна за мене.

— Не! извикала Катерина Павлова това никъкъ немога да принесж! Въображавате си въроятно, милостивий г-не, че като ми подадохте ржка правите ми Богъ знае какъ голъма честь и какъ имашъ дерзость да ѝх предлагате на друга мома.

Но на всичко това азъ мога да Ви отговоря ето съ какво: Съ тия думи Катерина Павлова извадила отъ пръста си обручния си пръстенъ и го хвърлила съ ожесточение.

— Успокойте се Катерино изговорилъ Налитаевъ, който ако и да билъ въ страшно безпокойствие. Ти сама ще се убѣдишь, че нѣма причина да мя къскъндисвашъ чувай: Тази идеялна жена, свѣтлия ѝ обръзъ, когото даже мисленно не сжмъ дръзналъ да гудя на рѣдтъ за жениние и любовъ, е была всякога пътеводителна моя звѣзда, която мя е направила да бѣда по достоенъ твой лжжъ.

— Азъ това не сжмъ забѣлезала и не благодаря ѝ за подебна услуга.

— Тя продължавалъ Налитаевъ, — бѣше моя другарка на дѣтинството ми. Нашитъ жизнини пътища се раздѣлиха. Често въ минути жестоки, незгоднии искошение азъ си запазвахъ достоинството при една само мисль за нея. И така земи по добръ назадъ пръстена си и мя вървай,